

PIEVILCĪGĀ LIECĪBA: PERSONĪGĀS LIECĪBAS SPĒKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 5:15–20, Mk 16:1–11, Apd 4:1–20, 1Jņ 1:1–3, Gal 2:20, Apd 26:1–32.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Apd 4:20).

Personīgajai liecībai ir neparasts spēks. Kad mūsu sirdis sasilda Kristus mīlestība un mēs tiekam izmainīti Viņa žēlastībā, mums ir kaut kas nozīmīgs, ko teikt par Viņu. Viena lieta ir līdzdalīt, ko Jēzus ir izdarījis kādam citam. Pavisam kas cits ir līdzdalīt, ko Viņš ir izdarījis mums personīgi.

Ir grūti nostāties pret personīgu pieredzi. Cilvēki var debatēt par tavu teoloģiju vai pantu skaidrojumiem vai pat zoboties par reliģiju kopumā. Bet, ja cilvēks var pateikt: “Es biju bezcerībā, bet tagad man ir cerība, es biju pilns vainas apziņas, bet tagad man ir miers, es biju bez mērķa, bet tagad man ir mērķis,” pat skeptiķus ietekmē evaņģēlija spēks.

Lai gan daži cilvēki var piedzīvot pēkšņu, dramatisku atgriešanos, kā tas bija apustulim Pāvīlam uz Damaskas ceļa, biežāk atgriešanās notiek, cilvēkam pieaugot atziņā par Jēzus vērtību, dziļi novērtējot Viņa neizmērojamo žēlastību un augstāko pateicības izjūtu par glābšanu, ko Viņš piedāvā bez maksas. Kristus radikāli izmaina mūsu dzīvi. Šī ir tā liecība, kas pasaulei ir tik ļoti vajadzīga un pēc kā tā tik ļoti ilgojas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūlijā.

Neparasts liecinieks

Izlasi Mk 5:15–20. Kā tu domā, kāpēc Jēzus sūtīja vīru uz Dekapoli liecināt savai ģimenei un draugiem, nevis palīdzēja pieaugt viņam jaunatrastajā ticībā, paturot viņu pie sevis?

Vārds “dekapole” ir saliktenis no diviem vārdiem: “deka” nozīmē “desmit” un “polis” nozīmē “pilsēta”. Dekapoles reģions 1. gadsimtā bija desmit pilsētu rajons Galilejas jūras krastā. Šis pilsētas kopā saistīja viena valoda un kultūra. Dēmonu apsēsto pazina daudzi cilvēki tajā reģionā. Viņš ar savu neparedzamo, vardarbīgo uzvedību bija iedvesis bailes viņu sirdīs. Jēzus viņā redzēja cilvēku, kas ilgojas pēc kaut kā labāka, un tādēļ Viņš brīnumainā veidā atbrīvoja cilvēku no dēmoniem, kas viņu bija mocījuši.

Kad pilsētas iedzīvotāji izdzirdēja, ka Jēzus bija ļāvis ieiet dēmoniem viņu cūkās un ka cūkas bija metušās zemē no klints un iekritušās jūrā, viņi nāca skatīties, kas noticis. Marka evaņģēlijā teikts: “Un tie nāk pie Jēzus un ierauga ļauna gara apsēsto tur sēžam apģērbtu un pilnā prātā, to pašu, kam tas leģions bijis; un tie izbijās” (Mk 5:15). Cilvēks bija atkal vesels – fiziski, garīgi un emocionāli. Evaņģēlija būtība ir atjaunot cilvēkus tajā pilnībā, ko Kristus viņiem bija radījis.

Kurš gan varētu labāk aizsniegt šo desmit Dekapoles pilsētu iedzīvotājus, ja ne pārveidots dēmonu apsēstais cilvēks, kas varēja līdzdalīt savu liecību visam reģionam? Elena Vaita to apliecina: “Kā Kristus lieciniekiem mums jāstāsta par to, ko zinām, ko paši esam redzējuši un sajutuši. Ja soli pa soli sekosim Jēzum, tad mums vienmēr būs kaut kas konkrēts, ko teikt par to, kā Viņš mūs ir vadījis. Mēs varēsim pastāstīt, ka esam pārbaudījuši Viņa apsoliņumus un pārlicinājušies, ka tie ir patiesi. Mēs varēsim runāt par saviem piedzīvojumiem Kristus žēlastībā. Tieši tā ir liecināšana, uz kādu Kungs mūs aicina un kuras trūkuma dēļ iet bojā pasaule.” (“Laikmetu ilgas”, 340. lpp.) Dievs bieži izmanto neparastus lieciniekus, kas ir izmainīti Viņa žēlastībā, lai ienestu pārmaiņas mūsu pasaulē.

Kāds ir tavs personīgais stāsts, tas ir, tavs atgriešanās stāsts? Ko tu stāsti citiem par to, kā esi nonācis pie ticības? Ko tu vari piedāvāt kādam neatgrieztajam, lai viņš gūtu labumu no tavas līdzdalītās pieredzes? _____

Augšāmceltā Kristus pasludināšana

Bija agrs svētdienas rīts, un divas Marijas steigšus devās uz Kristus kapu. Viņas negāja Viņam kaut ko prasīt. Ko gan miris cilvēks varētu viņām dot? Pēdējo reizi, kad sievas Viņu redzēja, Viņa ķermenis bija asiņains, sasists un salauzts. Krusta ainas bija dziļi iegravētas viņu prātos. Tagad viņas vienkārši veica savu pienākumu. Sāpju pārņemtas, viņas devās uz kapu, lai iebalzamētu Viņa miesu. Drūmas bezcerības ēnas aprija viņu dzīves izmisuma tumsā. Nākotne bija neskaidra un nesolīja nekādu cerību.

Kad viņas ieradās pie kapa, viņas izbijās, ka tas bija tukšs. Matejs ziņo par augšāmcelšanās rīta notikumiem ar šādiem vārdiem: “Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: ‘Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur Viņš gulēja.’” (Mt 28:5, 6).

Sievas nu bija prieka pārņemtas. Viņu tumšie skumju mākoņi izgaisa augšāmcelšanās rīta saules gaismā. Viņu bēdu nakts bija pagājusi. Prieks parādījās viņu sejās, un prieka dziesmas aizstāja žēlabu asaras.

Izlasī Mk 16:1–11. Kāda bija Marija atbilde, kad viņa atklāja, ka Kristus ir uzcēlies no mirušajiem?

Pēc tam, kad Marija satika augšāmcelto Kristu, viņa skrēja, lai pastāstītu par notikušo. Labā vēsts ir domāta līdzdalīšanai, un viņa nevarēja klusēt. Kristus bija dzīvs! Viņa kaps ir tukšs, un pasaulei tas ir jāuzzina. Kad mēs satiekam augšāmcelto Kristu uz sava dzīves ceļa, mums arī jāskrien pastāstīt par šo notikumu, jo labā vēsts ir domāta līdzdalīšanai.

Cik fascinējoši arī, ka, neskatoties uz visiem gadījumiem, kad Jēzus bija stāstījis, ka Viņš tiks nogalināts un tad augšāmcelts, mācekļi – tie, kurus Jēzus bija īpaši izvēlējis, – atteicās ticēt Marijas liecībai. “Un tie, dzirdēdami, ka Viņš esot dzīvs un tā Viņu redzējusi, neticēja” (Mk 16:11). Tāpēc, pat ja Jēzus paša mācekļi uzreiz neticēja, mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ja arī citi uzreiz nepieņem mūsu vārdus.

Kad tu pēdējo reizi piedzīvoji atraidījumu liecinot? Kā tu atbildēji, un ko tu mācījies no šīs pieredzes?

Izmainītas dzīves rada pārmaiņas

“Kad viņi redzēja Pētera un Jāņa drošsirdību un nopratu, ka tie ir nemācīti un vienkārši cilvēki, viņi brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu” (Apd 4:13).

Jaunās Derības draudze strauji auga. Vasarsvētku dienā tika kristīti 3000 cilvēku (Apd 2:41). Tūkstoši tika pievienoti draudzei dažas nedēļas vēlāk (Apd 4:4). Drīz varas iestādes saprata, kas noticis. Šie Jaunās Derības ticīgie bija bijuši ar Kristu. Viņu dzīves bija izmainītas. Viņi bija Viņa žēlastības pārveidoti, un viņi nevarēja klusēt.

Izlasi Apd 4:1–20. Kas tur notika? Kas notika, kad autoritātes centās apklusināt Pēteri un Jāni? Kāda bija viņu atbilde? _____

Viņi bija jauni ticīgie, un viņiem bija jāizstāsta savs stāsts. Pēteris, zvejnieks ar skaļo balsi, bija Dieva žēlastības pārveidots. Jēkabs un Jānis, pērkona dēli, kam bija grūti sevi kontrolēt, tika pārveidoti Dieva žēlastībā. Arī skeptiķis Toms tika pārveidots Dieva žēlastībā. Mācekļiem un agrīnās draudzes locekļiem katram bija savs stāsts, un viņi nespēja klusēt. Ievērojiet šo spēcīgo Elenas Vaitas apgalvojumu grāmatā “Ceļš pie Kristus”: “Tiklīdz cilvēks nāk pie Kristus, viņa sirdī dzimst ilgas darīt citiem zināmu, kādu dārgu draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētdarošā patiesība nevar palikt ieslēgta viņa sirdī.” (78. lpp.)

Ievērojiet arī, ko reliģiskie vadītāji teica Apd 4:16. Viņi atklāti atzina brīnumu realitāti, kas bija veikti, – dziedinātais vīrs stāvēja tieši viņu priekšā. Pat ar visu to viņi atteicās mainīt savu attieksmi. Un tomēr, neskatoties uz šo atklāto izaicinājumu, Pēteris un Jānis negatavojās atkāpties no savas liecības.

Kāda saistība šeit ir starp Kristus pazīšanu un stāstīšanu par Viņu? Kāpēc pazīt Kristu personīgi ir tik svarīgi, lai spētu liecināt par Viņu? _____

Līdzdalot savu pieredzi

Apd 26. nodaļā mēs atrodam apustuli Pāvilu kā cietumnieku stāvam ķēniņa Agripas priekšā. Šeit, runājot tieši ar ķēniņu, Pāvils sniedza savu personīgo liecību, runājot par savu dzīvi ne tikai kā Jēzus sekotāju vajātājam, bet tad, pēc atgriešanās, arī par savu kā Jēzus liecinieka dzīvi un par mirušo augšāmcelšanas apsolījumu (Apd 26:8).

Kad Pāvils uz Damaskas ceļa tika atgriezts, mūsu Kungs uzrunāja viņu un sacīja: “Bet celies kājās! Jo tāpēc Es tev esmu parādījies, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos” (Apd 26:16). Mūsu ticības līdzdalīšana vienmēr ir dinamiska pieredze. Tā ir mūsu stāsta stāstīšana par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pagātnē, ko Viņš dara mūsu dzīvē šodien un ko Viņš paveiks mūsu labā nākotnē.

Liecinot mēs nekad neliecinām par sevi. Mēs vienmēr liecinām par Viņu. Viņš ir Dievs, kas piedod mūsu nekrietnību, dziedina mūsu slimības, vainago mūs ar mīlošu laipnību un iepriecina mūs ar labām lietām (Ps 103:3–5). Liecināšana vienkārši ir Viņa brīnišķīgās žēlastības stāsta līdzdalīšana. Tā ir liecība par mūsu personīgo satikšanos ar šo pārsteidzošo žēlastību.

Izlasi 1Jņ 1:1–3 un salīdzini ar Gal 2:20. Kādas līdzības tu redzi? Kādā ziņā Jāņa pieredze ir līdzīga Pāvila pieredzei? _____

Lai gan Jānim un Pāvilam bija atšķirīgas dzīves pieredzes, viņi abi bija satikušies ar Jēzu. Viņu pieredze ar Jēzu nebija tikai konkrētā brīdī pagātnē un tad arī beidzās. Tā bija pastāvīga, ikdienas pieredze, priecājoties Viņa mīlestībā un staigājot gaismā Viņa patiesībā.

Vai runa ir tikai par pagātni? Izlasīsim Elenas Vaitas apgalvojumu par tiem, kas domāja, ka viņu atgriešanās piedzīvojums pagātnē ir vienīgais, kas ir svarīgs: “It kā, ja viņi reiz ir kaut ko uzzinājuši par reliģiju, viņiem nebūtu jātiek atgrieztiem katru dienu. Bet mums, katram no mums, vajadzētu atgriezties katru dienu.” (“Manuscript Releases” 4. sēj., 46. lpp.)

Neskatoties uz to, kādi ir bijuši tavi pagātnes piedzīvojumi, pat ja tie ir spēcīgi un dramatiski, kāpēc ir svarīgi būt attiecībās ar Kungu katru dienu, izjust Viņa realitāti, labestību un spēku ik dienas? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Personīgas liecības spēks

Parunāsim vēlreiz par Pāvilu Agripas priekšā. Apustulis Pāvils stāv šī vīra priekšā, kas bija pēdējais jūdu ķēniņš no Makabeju dzimtas un no Hēroda nama. Agripa apliecināja, ka ir jūds, bet sirdī viņš bija romietis (sk. "The SDA Bible Commentary" 6. sēj., 436. lpp.) Sirmais apustulis, noguris no misijas ceļojumiem un cīņas – ieguvis rētas konfliktā starp labo un ļauno –, stāv šeit, sirds viņam pilna Dieva mīlestības un seja atstaro Dieva labestību. Lai arī kas notiktu viņa dzīvē, lai arī kādas vajāšanas un grūtības viņš būtu piedzīvojis, viņš var apliecināt, ka Dievs ir labs.

Agripa ir cinisks, skeptisks, nocietinājies un patiešām vienaldzīgs pret jebkuru vērtību sistēmu. Pretēji tam, Pāvils ir pilns ticības, nodevies patiesībai un uzticīgs taisnības aizstāvis. Atšķirība starp abiem vīriem nevar būt vēl redzamāka. Tiesā Pāvils lūdz vārdu, un viņš saņem atļauju no Agripas.

Izlasi Apd 26:1–32. Kā Pāvils liecina Agripam? Ko mēs varam mācīties no viņa vārdiem?

Laiņība atver sirdis, kur skarbums tās aizver. Pāvils šeit ir neticami laiņns pret Agripu. Viņš nosauc viņu par tādu, kas zina "visas jūdu paražas un jautājumus" (Apd 26:3). Tad viņš uzsāk sarunu par savu atgriešanos.

Izlasi Pāvila atgriešanās stāstu Apd 26:12–18 un tad uzmanīgi aplūko tā ietekmi uz Agripu Apd 26:26–28. Kā tu domā, kāpēc Agripa tā reaģēja? Kas viņu ietekmēja Pāvila liecībā?

Pāvila liecība par to, kā Jēzus izmainīja viņa dzīvi, atstāja spēcīgu ietekmi uz bezdievīgo ķēniņu. Neviena liecība nav tik spēcīga kā izmainīta dzīve. Liecībai par patiesi pārveidotu dzīvi ir pārsteidzoša ietekme uz citiem. Pat bezdievīgu ķēniņu aizkustina žēlastības pārveidota dzīve. Pat ja mums nav tik dramatisks stāsts kā Pāvilam, mums visiem vajadzētu būt spējīgiem pastāstīt citiem, ko nozīmē pazīt Jēzu un būt atpestītam Viņa asinīs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Tu gandrīz mani pārlicieni” (433.–438. lpp.).

Kristīgās dzīves būtība ir attiecības ar Jēzu, kas ir tik bagātas un pilnīgas, ka mēs ilgojamies dalīties tajās. Lai arī cik svarīgas ir pareizas doktrīnas, tās nevar aizvietot dzīvi, kas ir pārveidota žēlastībā un ko ir izmainījusi mīlestība. Elena Vaita to skaidri atklāj, apliecinot: “Pestītājs labi zināja, ka nekādi pierādījumi, lai cik loģiski tie arī nebūtu, nespēs atkausēt cietās sirdis un izlauzties cauri pasaulīguma un patmīlības čaulai. Viņš saprata, ka mācekļiem jāsaņem Debesu svaidījums, ka Evaņģēlijs būs iespaidīgs tikai tad, ja to pasludinās Viņa kā Ceļa, Patiesības un Dzīvības atziņas sasildītas sirdis un lūpas.” (“Apustuļu darbi”, 31. lpp.) Grāmatā “Laikmetu ilgas” viņa pievieno šo spēcīgo domu: “Brīnišķīgā Kristus mīlestība izkausēs un pakļaus sirdis, kamēr tikai doktrīnu atkārtošana nepaveiks neko.” (826. lpp.)

Ir tādi, kas domā, ka sniegt personīgu liecību nozīmē pārlicināt citus par patiesībām, ko viņi ir atklājuši Dieva Vārdā. Lai gan ir svarīgi atbilstošā laikā līdzdalīt Dieva Vārda patiesības, mūsu personīgā liecība ir daudz vairāk saistīta ar atbrīvošanos no vainas apziņas, mieru, žēlastību, piedošanu, spēku, cerību un prieku, ko mēs esam atraduši mūžīgās dzīvības dāvanā, ko Jēzus brīvi piedāvā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu domā, kāpēc mūsu personīgā liecība ir tik spēcīga citu ietekmēšanā? Kā citu cilvēku liecības ir ietekmējušas tevi un tavu personīgo pieredzi?

2. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas pēdējo jautājumu. Kāpēc ikdienas pieredze ar Kungu ir tik svarīga ne tikai mūsu liecībai, bet arī mūsu pašu ticībai?

3. Protams, spēcīga liecība var būt ietekmīga liecība. Kāpēc vienlaikus dievbijīga dzīve ir tik svarīga daļa no mūsu liecības?

4. Līdzdali savu personīgo liecību grupā. Atceries, ka tu līdzdali to, ko Kristus ir izdarījis tavā labā un ko Viņš nozīmē tev, dzīvojot šodien un tagad. Kādu pārmaiņu Jēzus ienes tavā dzīvē?
